

Dagboek mijner Queeste

~~Stream of Consciousness~~

Carnets d'esquisses et de croquis

Laatst kwam ik aan mijn vrouw haar poesje en het was nat.

Dat gebeurt wel vaker. En we hadden gevreeën, dus zo wonderlijk leek het allemaal niet. Alleen was dat vrijen van middernacht geleden en nu was het zeven uur 's morgens. Zij sliep, ik soesde. Kunnen vrouwen natte dromen hebben? vroeg ik mij af. Misschien had ik wel een belangrijke medische ont-dekking gedaan. Zomaar, suffend tussen de lakens. Ik had steeds geloofd dat je de vunzige gedachten in een mannenbrein van doen had om een natte droom op te wekken. Feministes uit het vroege Greer, uitgestorven nu zoals sauriërs uit het vroege Perm, preekten iets van die strekking toen ik jong was. Vrouwen wilden knuffelen, mannen wilden neuken en hun driften waren zo tomeloos dat ze hun eigen droomwereld onderspotten. *Les féministes d'antan*, ze klonken voorwaar als retraitspaters, dat andere heer van onverzettelijke kruisochters tegen onkuisheid.

Bij de aanvang van de bezinningsdagen stortte een studiezaal met pikkels beladen pubers zich als gekken op schraagtafels waarop stichtende literatuur lag uitgestald, hopend een boek te bemachtigen over seksualiteit. Je hoorde seksualiteit te zeggen, dat klonk klinisch zoals imbeciliteit en immoraliteit. Je mocht vooral geen seks¹ zeggen, dat was straattaal die alleen door immorele imbecielen werd ge-bruikt. Seksualiteit liet vermoeden dat je later voor arts zou gaan. Seks dat je een vuilbekker uit de goot waart die dringend zijn mond moest spoelen.

Boekjes over seksualiteit waren dus van een gans andere orde dan seksboekjes en het weze duidelijk dat ze als verschaffers van opwinding nauwelijks iets voorstelden. Maar in die tijd van ontluiking en gefluister gloeiden onze oortjes makkelijk op. Als lichtgevende² Misters Spocken kliefdien we door de studiezaal. Vaak vertelde zo een boek dat alles wat je deed of dacht te doen of dacht *tout court* doodzonde was. Een vergiftigd geschenk voor de rappe mannen. Ik bleef achter met de Pastoor van Ars, wereldrecordhouder biechthoren. Een mannetje dat om God te plezieren beschimmeld brood at en met de duivel worstelde. Wat scheelt er toch met God dat hij plezier schept in een brave sukkelaar beschimmeld brood te zien eten? Met alle desastreuze gevolgen van dien voor 's mans stoelgang, laten we daar om de liefde, jawel, gods geen onappetitelijk tekeningetje bij maken. De verzoekingën waarmee de Satan hem tempteerde, zoals bij alle abstinenteren spruitend uit seksuele hunkering, tenzij het verstorven pastoorke op rozijnenbrood geilde, waren te wollig voor woorden. Wat gestommel op zolder en af en toe zwetend ter aarde vallen, meen ik mij te herinneren. Iedere *poeias*³ die hollend om de bus te halen op zijn bek gaat, valt zwetend ter aarde. Vergeleken bij de

---

¹ Sex in die tijd. Het woordbeeld met x spreekt eleganter van verboden geneugtes dan met ks. Sex straalt iets James Bondachtigs, iets jetsetterigs uit. Seks is vettiger. Vuile manieren tussen beschimmelde muren in een achterafbuurt van het Kempens Steenkoolbekken.

² Luci-fer! Hij loerde altijd en overal.

³ Daar heb je het *stream of consciousness* effect al : poeias (klojo, klungel, stuntel) is een diep West-Vlaams woord van mijn grootmoeder. Sedert haar dood, veertig jaar geleden, ik was toen tien, heb ik het nooit meer gehoord, was ik het bestaan ervan volkomen vergeten. En zie, nauwelijks één pagina ver, drijft het reeds zomaar naar boven! (Om zeker te zijn dat ik het mij niet inbeeld, heb ik het opgezocht : in zijn 'Westvlaamsch Idioticon' uit 1892 schrijft Léonard-

esbattementen van de Rode Ridder stelde het wedervaren van het beschimmelde mannetje niets voor. De koene held Johan diende Bahaäl (of was het Bahääl), Prins der Duisternis, te bekampen, een gewetenloze snoodaard die zich omringd had met een schare verdorven trawantes van vrouwelijke kunne die afgrondelijke décolletés en adembenemende rokspalten als wapens hanteerden. Sneven onder dat soort wapentuig leek mij verre van onaangenaam.

Het hoeft geen betoog dat retraitepaters, nochtans een taai ras van goddelijke fantaisisten, verhalen over Bahäals ongetemde feeksen, hoe diep die ook geworteld zijn in de archetypische strijd tussen goed en kwaad, niet in hun repertoire hadden opgenomen. Nee, retraitepaters grossierden in andere verhalen, verhalen met een stichtend karakter, verheffende vertellingen die ze in stelling brachten tegen de afvalligheid die reeds smeulde in onze nog prille zielen. Zo staat mij nog levendig voor de geest het verhaal van de voetballer. Anders dan in onze postmoderne tijden waren de Grote Verhalen toen in en ‘De Voetballer’, dit weze duidelijk, mag er op zich niet echt één heten, een Groot Verhaal, maar toch vond ik, vind ik het een ontroerend en stichtend radertje in de Goddelijke Machinerie waarmee Men (cfr. infra) poogde ons tot modelgelovigen te hameren, te beitelten en te schaven.

[...]

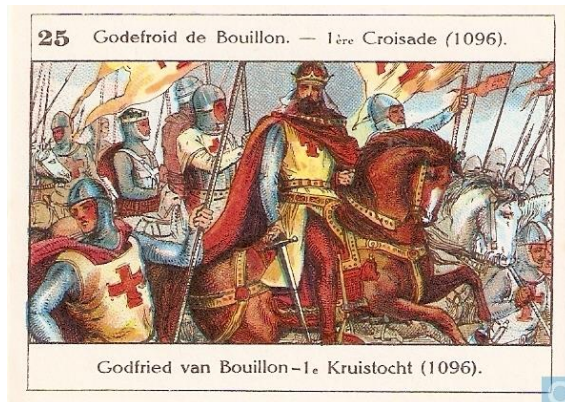
Eén jongen in onze klas, één, bestond het te beweren dat God niet bestond. Een lamme jongen die aan een rolwagentje was gekluisterd. Ik die sinds mensenheugenis geleerd had dat god overal is, in de hemel en op aarde en op alle plaatsen, foeterde de apostaat publiekelijk uit toen hij zijn godslasterlijke stellingen schaamteloos in de groep gooide. De veronderstelling alleen al dat God niet zou bestaan getuigde van een grenzeloze arrogantie die amoeben niet betaamt. Doordat hij gedwongen was de wereld vanuit zijn nebbisj karretje te bekijken, was zijn perspectief verwrongen. Dat soort uitspraken gooide ik hem naar zijn reeds ouwelijke kop⁴. De pater zat erbij en keek er naar. Waarom zou ik tussenkomen, grinnikte hij binnenvetterig? Het rood bekruste habijt hangt klaar in die jongen zijn kast. Siddert en beeft, goddelozen⁵.

Lodewijk De Bo het woord ‘pojas’, hansworst.)

⁴ Ik wens mij bij dezen bij de jongen te verontschuldigen voor mijn grofheid. Te meer daar ik in het donker vaak dacht dat hij gelijk had.

⁵ Maar het roodbekruiste habijt bleef in de kast. Mijn militante religiositeit verwelkte al snel. Ik liet mijn haar groeien, trok een parka aan en zocht het gezelschap op van maoïsten van wie ik een rood boekje kocht. Ik aanhoorde veel doctrinaire vormingsuiteenzettingen over de klassenstrijd, de bevrijding van het proletariaat, het repressie-apparaat, de weldaden van het Albanese regime en bovenal de Drie Werelden Theorie van Voorzitter Mao. Toen ik recentelijk Jung Changs biografie van de Grote Roerganger las was ik ten zeerste verheugd, zij het met blozende kaken, dat het label jeugdzonde bestaat. Toen Nonkel Omer met zijn eenvoudig boerenverstand (cfr. infra) mij in mijn parka hoorde drammen over de Grote Sprong Voorwaarts verwoordde hij de zaak perfect : ik ken maar enen dikken in China.

Als kind had ik een grenzeloze bewondering voor Godfried van Bouillon. Een jongen van bij ons die het tot Beschermer van het Heilig Graf schopte en, met de bescheidenheid die de Belg siert, de kroon van Jeruzalem weigerde⁶. Sterk als een beer, moedig als een leeuw, wijs als een... Uil klinkt te knullig. Ik weet het niet meer. Het is allemaal zo vreselijk lang geleden.

Achteraf bleek de genaamde Vanbouillon Godfried een oplichter te zijn. Hij was geboortig van Baisy, een onbetekenend gat in de buurt van Genappes, dat op zich al niet veel voorstelt. Hij bleek een creatuur te zijn

van Professor Pirenne, konterfeiter van Belgische iconen en *sculpteur* van vaderlandse helden. Een zootje ongeregeld dat bij nacht en ontij verloren liep in de velden rond Luik boetseerde Pirenne tot heroïsche vrijheidsstrijders die door de laaghartige Karel de Stoute⁷ in de Maas werden verdronken. Die euveldaad bekwam de valsaard slecht want hij werd op zijn beurt in de velden rond Nancy neergesabeld en van de wolven verslonden. Zijn dochter Maria van Bourgondië viel te Wijnendaele van haar paard en stortte dood ter aarde neer. De vloek der 600 Franchimontezen.

⁶ Dat van Boudewijn van Aalst vond ik toen nog een sterker verhaal. Een Ajuin die Keizer van Constantinopel wordt! Een *voil jeanet* op de troon van Byzantium! Maar helaas, driewerf helaas. Toen ik geschiedenis ging studeren moest ik vaststellen dat meester Verschaete zich vergist had (hij durfde wel eens met een neut teveel op voor de klas gaan staan). Het was Boudewijn IX, graaf van Vlaanderen (en Henegouwen, waar hij nog maar de VI-de was) die in 1204 door een *coalition of the willing* in de Hagia Sophia tot Keizer van Constantinopel werd gekroond. Daarvoor hadden zijn Frankische en Venetiaanse hordes (politiek correct de Vierde Kruistocht) de rijke stad grondig geplunderd en haar bevolking verkracht en vermoord in wat algemeen aanzien wordt als de grootste rooftocht uit de niet van roofzucht gespeende middeleeuwen. Anders een brave mens, daar niet van. Blijkbaar was hij iemand die geen dienstmaagden besprong maar aan één vrouw, zijn lieve echtgenote Maria van Champagne, genoeg had, hetgeen, aldus Gislebert de Mons, *chroniqueur hennuyer*, in die tijd, net zoals in alle tijden trouwens, heel erg ongewoon was. Deze Boudewijn was echter geen Ajuin maar een Koolputter. Hij werd geboren te Valen-ciennes, nabij het redoutabele Bois de Wallers, Negende Kring en diepste krocht van de Hel van het Noorden. Waar en wanneer hij gestorven is weet niemand. Een jaar na zijn kroning, in 1205, werd hij gevankelijk weg-gevoerd door Koning Kalojan van Bulgarije, bijgenaamd de Byzantijnenslachter, hetgeen weinig goeds voorspelde voor Boudewijns fysieke integriteit. Niemand heeft ooit nog van hem vernomen, noch enig lidmaat teruggevonden. Diep in de Bulgaarse bossen worden op gure winteravonden nog huiverend verhalen verteld over hoe de Byzantijnenslachter *Boudwings* armen en benen afhakte en hem op een kale bergtop achterliet waar gieren hem drie dagen lang levend het vlees van de resterende botten pikten. Exit een Vlaming die het ver bracht.

⁷ *Charles le Téméraire*. Lang heb ik gedacht dat Karel een stout jongetje was, in tegenstelling tot zijn vader, Filips, die goed was. Later bleek dat hij stout was op West-Vlaamse wijze. Karel de Drieste. Karel de Durfal. Ook op Engelse wijze. *A stout gentleman*. Een vastberaden heerschapp. Al kan het ook betekenen dat hij dik was. Karel de Vetzak. Zijn overgrootvader Filips, die ook stout was, werd dan weer niet *téméraire* maar *hardi* genoemd in het Frans. Vermetel was hij anders wel want hij durfde trouwen met Margaretha van Maele, een weduwe uit Brugge die van straat niet meer raakte wegens te saai en te lelijk.